

Thanh Xuyên Chi Mãn Hán Toàn Tịch

Contents

Thanh Xuyên Chi Mãn Hán Toàn Tịch	1
1. Chương 1: Món Ăn Thứ Nhất	1
2. Chương 2: Món Ăn Thứ Hai	4
3. Chương 3: Món Ăn Thứ Ba	8

Thanh Xuyên Chi Mãn Hán Toàn Tịch

Giới thiệu

Edit: Ruby hay ham hố ^~^ Thể loại: Thanh triều, xuyên việt, cung đình, mỹ thực, phúc hắc công, ngốc mạnh thụ, HE. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuyen-chi-man-han-toan-tich>

1. Chương 1: Món Ăn Thứ Nhất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trở thành đầu bếp hạng nhất chính là giấc mộng của Lâm Tử Tu.

Y học nấu ăn suốt mười năm, từ năm bảy tuổi đến mười bảy tuổi, có tài có năng lực, duy chỉ thiếu mỗi cơ hội. Khi y cho rằng cả đời này mình sẽ không bao giờ vượt qua được sự phụ mình thì y xuyên, xuyên thẳng về thời Khang Hy, nhập vào người một ngự trù dự bị.

“Tử Tu, sao còn đứng đó, mau đi chuẩn bị đi, người trong cung sắp đến rồi.” Đại sư huynh Đình Chí Nguyên bắt đầu diễn vở vai Tử Tu mà bảo.

Tử Tu phục hồi tinh thần lại, “Vâng” một tiếng, sau đó trở về phòng chuẩn bị.

Y vừa đi vừa âm thầm trách tự trách mình, hôm nay sẽ có người trong cung đến chọn ngự trù mà mình lại thất thần. Ngự trù, hai chữ có sức mê hoặc lớn đến cỡ nào.

Nếu thành ngự trù thì có thể tùy ý sử dụng nguyên liệu nấu ăn trong cung, thậm chí còn có thể làm được Mãn Hán toàn tịch. Như vậy thì có lẽ sẽ đến gần với sự phụ được hơn một chút.

Sự phụ... những ký ức từ kiếp trước trôi vụt qua, y chọn xong nguyên liệu nấu ăn thì đi ra ngoài xếp hàng.

Lúc này trong viện đã khá đông người tụ tập lại, tất cả đều là các sư huynh, sư đệ trong đội ngự trù dự bị, sự phụ Trình Lễ đứng một bên, sắc mặt không tốt nhìn tất cả đệ tử.

Tử Tu nhìn thoáng qua sự phụ, cảm xúc mất mát vừa mới dề nén xuống lại ào ạt dâng lên. Sự phụ kiếp này và sự phụ kiếp trước giống nhau như đúc không chỉ cái tên mà cả dung mạo. Nếu muốn nói điểm nào

khác biệt thì đại khái là sự phụ kiếp này trẻ hơn sự phụ kiếp trước một chút.

Tử Tu không dám chọc vào sự phụ nên lui ra phía sau mọi người, tìm chỗ khuất mà đứng.

Trước mặt những người dự thi đều được đặt dụng cụ làm bếp giống hệt nhau, nguyên liệu nấu ăn thì phải do tự mình chuẩn bị, Tử Tu nhìn các dụng cụ đơn sơ thì mí mắt không nhìn được mà giật giật hai cái.

Chẳng mấy chốc, người trong cung đã đến, Trình Lễ không kiêu ngạo không siểm nịnh đón những người kia vào, Tử Tu gương mặt liếc qua thì thấy đó là bốn thái giám và bốn cung nữ.

Trong số này có một đại thái giám có địa vị hình như khá cao vì vị sự phụ mắt cao hơn đỉnh của y đối đãi với người đó vô cùng khách khí. Sự phụ là trưởng quan trong Ngự Thiện Phòng, quan bá chính ngũ phẩm mà có vẻ như còn thua cả một thái giám.

“Lương công công, tất cả ngự trù dự bị đều đang ở đây, chúng ta bắt đầu được chưa?” Trình Lễ mời Lương công công đến ghé trên ngời rồi hỏi.

Vị Lương công công nọ “ừm” một tiếng, lan hoa chỉ (1) giờ lên nói: “Các người nghe cho rõ đây, hôm nay chúng ta phụng mệnh của Hoàng thượng đến. Nếu như ai làm tốt khiến cho vị Hải Châu cô nương này hài lòng thì sẽ được trực tiếp tuyển tiến cung làm ngự trù.”

Nữ tử được thái giám nọ gọi tên vén áo thi lễ với mọi người, nói: “Hải Châu là nô tỳ bên người Huệ tần nương nương, lần này Hoàng thượng tuyển ngự trù cho nương nương. Được nương nương tín nhiệm, giao cho Hải Châu quyền chọn lựa, cho nên Hải Châu rất hy vọng các vị có thể xuất ra tay nghề tốt nhất, đừng khiến Hải Châu thất vọng.”

Tử Tu nhìn nữ tử Hải Châu đó, cảm thấy cô ta khá đẹp mắt, thanh âm nói chuyện cũng ngọt ngào, có hơi giống... ừm... ngôi sao điện ảnh.

Với kinh nghiệm sống ít ỏi của mình thì Tử Tu chỉ có thể nghĩ ra được từ như vậy thôi.

“Thì ra là tuyển ngự trù cho Huệ tần, nghe nói Huệ tần tháng trước vừa hạ sinh hoàng tử, đang vô cùng nổi bật trong cung đấy.” Một âm thanh không lớn lọt vào trong tai Tử Tu, Tử Tu biết là nhị sư huynh Lỗ Nhượng đang nói.

“Thì ra là thế, mà dù sao đi nữa thì hôm nay ta nhất định phải khiến cho mọi người thấy được bản lĩnh của ta, rồi trở thành ngự trù. Ha ha, không cần phải ngáy ngốc ở cái chốn quý quái này nữa.” Tam sư huynh Tiết Bình gộp lời.

“Người be bé cái mồm lại.” Lỗ Nhượng nhắc nhở, Tiết Bình vội che miệng gật đầu nhưng trên mặt mọi người đều không giấu được ý cười.

Thấy mọi người đều tỏ vẻ nóng lòng muốn thử, Lương công công lên tiếng: “Vậy bắt đầu đi, nhớ kỹ, phải làm cho tốt vào.” Nói xong lại quơ lan hoa chỉ, uốn éo lắc mông đi vào.

Tử Tu nhìn mà nổi hết cả gai ốc, không lẽ thái giám nào cũng như vậy sao? Nghĩ thì nghĩ, tay đã bắt đầu hoạt động, nhìn sang xung quanh thì các sư huynh đệ đều đã bắt tay vào làm.

Trình Lễ và Lương công công lùi ra sau hậu đường, còn lại ba thái giám và bốn cung nữ vẫn đứng lại tại chỗ. Đặc biệt là nữ tử Hải Châu kia, rất chăm chú quan sát thủ pháp nấu nướng của mọi người.

Ngay khi bắt tay vào nấu nướng thì Tử Tu dường như biến thành một người khác, dáng vẻ ngây ngô bình thường biến mất, trên mặt tràn đầy tự tin và say mê. Toàn thân Tử Tu tỏa ra một loại khí chất mê người khiến người ta không nhìn được mà tập trung ánh mắt lên người y.

Ánh mắt Hải Châu xuyên qua hàng loạt người, dừng lại trên người Tử Tu. Sau đó, nàng thấy được một màn khiến cho người ta phải vỗ tay tán dương.

Mấy củ cà rốt được tung nhẹ lên cao, sau đó là vài ánh dao lóe lên nhanh đến mức hoa cả mắt, phía sau những ánh dao chớp lóe là nụ cười mỉm nhẹ nhàng. Động tác của Tử Tu vô cùng tao nhã, y chính là có khả năng đặc biệt như thế, xắt một củ cà rốt cũng có thể khiến cho người ta cảm giác rằng mình đang làm sơn hào hải vị.

Ánh dao ngừng lại, một mảng màu đỏ rơi xuống, Hải Châu biết đó là cà rốt đã được thái sợi. Tử Tu nâng một chiếc đĩa trên tay trái lướt một đường, toàn bộ sợi cà rốt đều rơi gọn lên trên đĩa.

Nấm hương cũng được sơ chế tương tự, lại một loạt ánh dao lóe lên, lại vươn tay ra tiếp, một đĩa sợi nấm hương đã được thái rất đẹp. Hải Châu không nhìn được mà gật đầu mỉm cười, ánh mắt của nàng vẫn tập trung trên người Tử Tu, muốn xem xem người này còn có thể mang đến những kỹ năng nào.

Tử Tu không hề biết có người đang quan sát mình, y bưng hai cái đĩa lên, sau đó hai tay khẽ động, sợi cà rốt và sợi nấm hương đồng loạt bay lên trộn vào nhau rồi lại rơi xuống đĩa. Lặp đi lặp lại vài lần cho đến khi hai loại đã trộn đều thì Tử Tu mới ngừng tay.

Những thao tác kế tiếp thì không xuất sắc như vừa rồi nhưng Hải Châu vẫn chăm chú quan sát, trong tiềm thức thì nàng biết rằng ngự trù hôm nay nhất định phải là người này.

Thấy thời gian đã đến, Trình Lễ và Lương công công đi ra ngoài. Lương công công lại quay về chỗ cũ, Hải Châu vội tiến lên báo lại: “Công công, thức ăn đã làm xong rồi, bây giờ bắt đầu chấm điểm được chưa ạ?”

Lương công công đáp: “Ừm, vậy bắt đầu đi, các người xếp thành hàng từ trước ra sau, trình món ăn của mình lên cho Hải Châu cô nương.”

Hải Châu ngồi vào trước bàn ăn được chuẩn bị sẵn bát đĩa rồi ra lệnh: “Bắt đầu mang đồ ăn lên!”

Người đầu tiên đưa thức ăn lên là lục sư huynh, nhưng mà Hải Châu vừa nhìn thoáng qua thì liền cau mày lắc đầu. Về mặt của lục sư huynh rất không phục nhưng không dám nói gì vì Hải Châu tuy chỉ là cung nữ nhưng thân phận vẫn cao hơn họ.

Người kế tiếp là lão cửu, lão cửu nhìn nọt nói: “Ta làm món Ngó sen chua ngọt (2), mời cô nương nếm thử.” Lão cửu mở nắp, một mùi hương giấm chua thanh đậm nhẹ nhàng bay ra, nếu người kỹ thì còn phảng phất mùi hương hoa quế.

Hải Châu nhìn thức ăn trên đĩa, ngó sen trắng nõn như ngọc, nàng giơ đũa lên gấp một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng nhưng chưa kịp nhắm nuốt thì lập tức nhổ ra.

“Đường thì thiếu, giấm chua thì quá nhiều, hoa quế quá ít.”

Lão cửu không tin, vội tự gấp một miếng ăn thử thì thấy quả nhiên giống như lời Hải Châu nói. Vì thế hắn không giống lão lục mà tâm phục khẩu phục lui xuống.

Tiếp theo lại có vài người mang đồ ăn lên, đều bị chê mà đuổi về. Trình Lễ mặc dù không nói gì nhưng trong lòng đã âm thầm lo lắng, nếu lần này không có ai được chọn thì tổng quản ngự trù như ông chắc chỉ còn nước từ quan.

Đến phiên nhị sư huynh, Lỗ Nhượng về mặt ngạo mạn đặt đồ ăn lên trên bàn, nói: “Món này của ta có tên là Tú Cầu Can Bối, được nấu từ sò điệp và tôm...”

Hắn còn chưa nói dứt lời thì đã bị Hải Châu cắt ngang: “Ta biết nguyên liệu cũng như quy trình nấu nó, người không cần phải giới thiệu, để yên cho ta nếm là được.”

Lỗ Nhượng ngượng ngùng ngậm miệng, đành phải mở nắp đưa đến trước mặt Hải Châu. Hải Châu gấp một miếng sò cho vào miệng, một lát sau nhìn Lỗ Nhượng và bảo: “Sò điệp quá dai và cứng, thời gian nấu quá lâu, không hợp cách, người kế tiếp.”

Lỗ Nhượng sững sốt nửa buổi mà vẫn không thể tin được là mình bị loại đơn giản như thế. Hắn còn chưa kịp phản bác thì Tiết Bình đã đi lên đẩy hắn qua một bên. Tiết Bình dâng món của mình lên, có bài học từ Lỗ Nhượng nên hắn chỉ báo tên món ăn.

Nhưng chẳng khác gì người đầu tiên, Hải Châu chỉ nhìn thoáng qua liền nói món ăn của hắn không hợp cách khiến Tiết Bình không nhìn được mà phản đối: “Cô chưa nếm thử làm sao mà biết là không hợp cách?”

Hải Châu bật cười: “Ngay cả mặt hình thức còn chưa qua được thì cần thiết phải nếm thử à?”

Tiết Bình ngượng chín cả mặt, Trình Lễ vội cho người kéo hắn qua một bên sợ chọc Hải Châu mất hứng.

Tiếp theo đến lượt đại sư huynh mang món của mình lên, Trình Lễ lập tức đồng tai lên nghe. Lão đại Đinh Chí Nguyên là đệ tử đắc ý nhất của ông, nếu như Chí Nguyên không qua được thì coi như xong rồi.

Trái ngược với Lỗ Nhượng và Tiết Bình, Đinh Chí Nguyên lại là một người hay xấu hổ, khi mang đồ ăn lên thì mặt hắn đỏ ửng, chỉ lắp bắp nói: “Ta... món này tên là... Bò ngũ sắc lá liễu (4), mời cô nương dùng thử.”

Hải Châu nhìn đĩa thức ăn sáng lấp lánh trước mặt khê tán thưởng, đây có thể coi như là món ăn nàng thấy tốt nhất. Nàng gắp một miếng thịt lên, hương vị rất vừa miệng, vừa thơm lại vừa đẹp mắt, coi như là một món cực phẩm.

“Tốt lắm, Lương công công, người này tạm thời giữ lại, nếu như lát nữa nô tỳ không chọn ra được ai tốt hơn thì sẽ chọn hắn.” Hải Châu buông đũa, nhìn Lương công công.

“Tùy cô nương.” Lương công công chỉ liếc sơ qua Đinh Chí Nguyên rồi không để ý tới nữa.

Trình Lễ thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có Chí Nguyên không làm ông mất mặt.

Sau đại sư huynh chính là Tử Tu, Tử Tu bưng món ăn của mình đến trước bàn, thấy Hải Châu chăm chú nhìn mình, vô thức đỏ mặt, lí nhí nói: “Món của ta là canh cá bạc Tam Ti (5).”

Hải Châu thấy món ăn và những nguyên liệu y sơ chế khi nãy rất khác nhau, không khỏi cảm thấy thú vị: “Ta biết rồi, mau mang đến đây.” Nàng sớm đã muốn nhìn gần món ăn này, tiếc là Tử Tu lại lên sau cùng.

Tử Tu mở nắp đậy ra, một mùi hương thơm nhẹ nhàng như tiên khí thoang thoảng lan tỏa. Hải Châu cầm thìa múc một muỗng canh nhấm nháp, hương vị ngọt ngào, thanh thanh, quả nhiên là thượng phẩm. Nàng thật không nhìn lầm người.

“Lương công công, là người này.”

Tác giả có lời muốn nói: hồ mới hồ mới, cần đại gia duy trì. Yêu nó hãy thu nó đi O(_)O

~Chú thích:Lan hoa chỉ: ờ, đại khái là động tác múa ngón tay của mấy pác thái giám ở @@_@ Nhưng Lương công công trong truyện này không già như vậy đâu, tầm 20 tuổi hà. Vì mặc dù không có thông tin về năm sinh của ông này nhưng ông này theo hầu Khang Hy đến khi Hoàng đế băng hà lúc 69 tuổi, mà Khang Hy trong truyện chỉ mới có 17 tuổi thôi, có nghĩa là ổng còn theo hầu hơn 50 năm nữa lận, tuổi không thể quá lớn được nên mình chỉ edit là “hắn”. Ngó sen chua ngọt: hơi khác với gỏi ngó sen của mềnhTứ Cầu Can Bồi: ko có cách làm, search chỉ ra được hình thôi, tóm cái quần lại là nó được nấu từ tôm với sò điệp ~Bò ngũ sắc lá liễu: Hình thức ko đẹp lắm nhưng đây là đĩa có màu đẹp nhứt mà mềnh tìm được, gồm bò phi lê, ớt chuông đỏ, ớt chuông vàng, cà rốt, hành, bông hẹ, nấm, bắp cải...Canh cá bạc Tam Ti:

2. Chương 2: Món Ăn Thứ Hai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi Tử Tu được Hải Châu chọn làm ngự trù thì tất cả mọi người đều không thể tin được. Tử Tu ở trong số ngự trù dự bị chỉ là một tiểu sư đệ mờ nhạt, ngoại trừ đại sư huynh thì không ai để ý đến. Ngay cả sư phụ Trình Lễ cũng chẳng có ấn tượng gì mấy với y.

Trù nghệ của Tử Tu rất bình thường, tính cách thành thật, hướng nội, mọi người đều cảm thấy y khá ngốc, thậm chí có người ở sau lưng còn nói y ngoại trừ vẻ bề ngoài ra thì chẳng có gì. Nhưng mà họ không biết là, trong thân thể của tiểu sư đệ này sớm đã thay đổi linh hồn, một linh hồn đến từ hơn ba trăm năm sau.

Hơn ba trăm năm sau, Tử Tu vẫn là một người ngốc nghếch như cũ, chỉ có điều trù nghệ lại tuyệt đối là đệ nhất. Tuy tuổi còn trẻ nhưng đã trở thành một đầu bếp nổi tiếng. Y đi theo sư phụ học nghề mười năm,

đến năm mươi bảy tuổi thì đã có thể làm được năm mươi tám món trong số một trăm lẻ tám món Mãn Hán toàn tịch.

Ngoại trừ sư phụ thì tất cả mọi người đều khen món ăn Tử Tu nấu là tuyệt phẩm.

Tử Tu nhớ đến lời của sư phụ dặn dò trước khi làm chung: “Tử Tu, con có biết con nấu ăn vì sao vẫn luôn kém hơn thầy không? Vì trong món ăn của con vẫn còn thiếu một thứ, không phải là thiếu gia vị hay độ lửa, đó là một thứ còn quan trọng hơn, được chúng ta gọi là món ăn thứ một trăm lẻ chín.”

Sư phụ không nói cho Tử Tu biết món ăn thứ một trăm lẻ chín là món gì, mà chỉ đưa cho y một mảnh ngọc bội và bảo y tự đi tìm.

“Mảnh ngọc này tên là “Thiên Vọng”, nó cho con biết thứ con còn thiếu là gì, Tử Tu, con có thấy trên mặt mảnh ngọc bội này có một con phượng hoàng không? Đợi sau khi con chuẩn bị sẵn sàng rồi, thật sự muốn tìm kiếm đáp án thì hãy nhỏ một giọt máu lên trên mặt phượng hoàng.”

Lúc đó Tử Tu chỉ “vâng” một tiếng, hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả sau khi làm như vậy là gì. Sau khi chôn cất sư phụ xong, Tử Tu muốn tìm được đáp án nên y theo lời sư phụ mà nhỏ một giọt máu của mình lên mặt phượng hoàng.

Rồi sau đó thì Tử Tu bị đưa đến đây. Lâm Tử Tu của thế giới này giống y từ dung mạo, chiều cao thậm chí là ngay cả tuổi tác, cho nên Tử Tu rầu rĩ suy nghĩ hết ba ngày mới hiểu được đại khái. Tử Tu cảm thấy đây có lẽ là kiếp trước của mình.

Nhưng điều duy nhất mà Tử Tu không rõ là tại sao sư phụ lại biết được mình sẽ được đưa đến đây?

Tử Tu cứ mãi nghĩ đến sư phụ, cho nên Trình Lễ phải gọi y đến ba lần mới phục hồi tinh thần lại. Tử Tu ngây ngô nhìn Trình Lễ: “Sư phụ, sao vậy ạ?”

Trình Lễ hận không thể bỏ đầu Tử Tu ra xem bên trong chứa cái gì, cắn răng mỉm cười: “Còn không mau đi qua tạ Hải Châu cô nương và Lương công công, tiểu tử ngươi vận khí tốt, đã được chọn làm ngự trù rồi.”

Tử Tu vui mừng hỏi: “Thật sao? Tốt quá, cảm tạ Hải Châu cô nương, cảm tạ Lương công công.” Tử Tu vội vàng hai tay ôm quyền tươi cười đáp tạ.

Trình Lễ vội dè bả vai Tử Tu xuống: “Cái này mà gọi là tạ cái gì? Quỳ xuống làm lại.”

Nụ cười của Tử Tu cứng lại, quỳ xuống? Nhìn những cái đầu trọc một nửa khắp sân, Tử Tu mới nhận ra mình quên mất đây là triều Thanh, là lúc huy hoàng nhất của triều Thanh, thời Khang Hy đế trị vì.

Nhưng mà quỳ xuống... y chỉ quỳ trước mặt sư phụ mà thôi.

“Thôi được rồi, tiểu tử mau đi thu dọn đồ đạc rồi cáo biệt mọi người, lập tức cùng bọn ta tiến cung.” Lương công công thấy Tử Tu thộn mặt ra thì rất nghi ngờ không biết tiểu tử này có thể nấu ăn được không? Nhưng Hải Châu đã đề cử rồi thì hẳn là không sai.

“Vâng.” Tử Tu đáp.

Đợi Lương công công đi rồi thì các sư huynh đệ đều vây lại, có người chúc mừng có người châm chọc nhưng Tử Tu không buồn để ý, khắp đầu y giờ chỉ là tin mình đã trở thành ngự trù.

Sau khi mọi người tản ra, chỉ có đại sư huynh Đinh Chí Nguyên ở lại, Đinh Chí Nguyên vỗ vai Tử Tu: “Cố gắng làm cho tốt, trong số sư huynh đệ chúng ta cuối cùng cũng có một ngự trù, không được để sư phụ thất vọng.”

Lúc này Tử Tu mới nhớ ra nếu như không có y thì người tiến cung vốn sẽ là Đinh Chí Nguyên, y có chút lúng túng: “Đại sư huynh, đệ sẽ không khiến cho mọi người thất vọng.”

Đinh Chí Nguyên mỉm cười: “Vây là tốt rồi, bất quá có câu nói ‘tâm hại người có thể không có nhưng tâm phòng người không thể không có’. Đứa ngốc như đệ thì không có khả năng hại người, nhưng trong cung lòng người hiểm ác, nhất định không được quá tin tưởng vào người khác nhé.”

“Đệ biết, trong TV lúc nào cũng nói vậy mà. Đệ sẽ chú ý, đại sư huynh, sau này chúng ta còn có thể gặp lại không?” Đinh Chí Nguyên là người duy nhất ở đây quan tâm đến y, Tử Tu vẫn luôn có cảm tình với vị đại sư huynh này.

Đinh Chí Nguyên không truy cứu xem “TV” là cái gì, chỉ đáp: “Đại sư huynh sẽ cố gắng luyện tập trù nghệ, cố gắng trở thành ngự trù, như vậy thì ngày nào chúng ta cũng có thể gặp nhau.”

Tử Tu cười: “Vâng, vậy thì tốt rồi.”

“Mau đi thu dọn đi, nhất định phải nhớ kỹ lời huynh, không được tin tưởng người khác, có việc thì đi tìm sư phụ hoặc gửi thư cho huynh.”

“Vâng, đệ nhớ rồi.” Tử Tu cười rồi chạy đi, lúc này mới giống một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, tràn ngập sức sống.

Thu dọn ít đồ xong thì xe ngựa trong cung đã đợi sẵn bên ngoài. Lương công công đã về trước, chỉ để lại Hải Châu và hai tiểu thái giám. Hải Châu ngoắc Tử Tu đến ngồi cùng xe ngựa với mình, hai tiểu thái giám ở bên ngoài đánh xe, xe ngựa dưới ánh mắt mọi người từ từ rời khỏi hậu viện nơi dành cho các ngự trù dự bị sống.

Ngồi đối diện với Hải Châu, Tử Tu hơi khấn trương. Một thiếu nữ mới mười sáu, mười bảy tuổi, xinh đẹp dịu dàng, đối với một kẻ chưa từng tiếp xúc với nữ nhân như Tử Tu rất có lực sát thương.

Hải Châu biết Tử Tu ngượng ngùng, cười khe khẽ, nụ cười này của nàng càng khiến cho Tử Tu bối rối. Hải Châu thôi không trêu Tử Tu nữa mà hỏi: “Tên của ngươi là Lâm Tử Tu à?”

Tử Tu gật đầu, cảm thấy không lễ phép bèn nói thêm: “Vâng.”

Hải Châu cười khanh khách: “Ha ha, không cần phải khấn trương đâu, bắt quá sau khi vào cung phải chú ý quy củ. Trong nội cung rất nhiều quy củ, nếu không chú ý thì sẽ gặp họa rơi đầu.”

Tử Tu vội đáp: “Vâng ạ.”

Hải Châu thở dài: “Lần này ngươi tiến cung chủ yếu là để hầu hạ Huệ tần nương nương. Huệ tần nương nương vừa sinh hoàng tử được một tháng, khẩu vị thanh đạm. Nếu như ngươi làm tốt thì phần thưởng được ban sẽ không ít đâu. Vào cung nếu thấy chủ tử thì phải hành lễ vãn an, khi vãn an phải tự xưng là nô tài và quỳ xuống chứ không được giống như hôm nay đâu.”

Tử Tu “vâng” một tiếng, nghĩ thầm mình chỉ đứng trong Ngự Thiện Phòng nấu nướng, hẳn là sẽ không gặp được “chủ tử”, chỉ cần y không đắc tội với ai thì chắc sẽ không có ai chủ động tìm y gây rắc rối đâu nhỉ?

Hải Châu đem những gì có thể nói đều nói hết cho Tử Tu, Tử Tu nhất nhất nhớ kỹ, lại không để ở trong lòng, Ở trong lòng Tử Tu thì các quan niệm hiện đại đã xâm nhập vào tận cốt tủy, rất khó thay đổi.

Sau khi tiến cung, Hải Châu trở về Vĩnh Thọ Cung của Huệ tần, còn Tử Tu thì được thái giám mang đến Ngự Thiện Phòng, giải thích quy củ cũng như phân phòng cho y. Ngự trù đều là hai người ở một phòng, nhưng vận khí của Tử Tu rất tốt nên được dành cho hẳn một phòng. Sau này Tử Tu mới biết được, đó là do người chung phòng với y cách đó ba ngày vì làm sai chuyện nên bị đuổi khỏi cung.

Đầu tiên là ngồi xe ngựa, sau đó lại gấp gáp đi theo tiểu thái giám nên đợi đến khi mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa rồi Tử Tu mới có thời gian nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Nơi Tử Tu ở cách Ngự Thiện Phòng không xa, lúc này lại đang là tháng ba mùa xuân, trong viện nở đầy hoa tươi, cảnh sắc mê người. Tử Tu đánh giá một lượt tiểu viện của mình, tường đỏ ngói vàng, cổng sơn son đỏ, quả thật có vài phần ý vị.

“Tử Tu.” Khi Tử Tu đang xuất thần thì đột nhiên nghe thấy tiếng người gọi tên mình, Tử Tu quay đầu thì phát hiện sư phụ đang đứng cách đó không xa.

“Sư phụ.”

Trình Lễ đến gần, mỉm cười với Tử Tu: “Trước kia là do sơ suất của sư phụ, không thể ngờ được trù nghệ của ngươi tiến bộ nhanh như vậy, sau này cần phải cố gắng hơn, biết chưa?”

Tử Tu gật đầu hỏi: “Sư phụ, người ở đâu ạ?”

Trình Lễ đáp: “Ngay ở gian trong cùng kia, yên tâm đi, có sư phụ ở đây không ai dám khi dễ người đâu.”

Tử Tu cười cười, quả thật vậy, sư phụ là tổng quản Ngự Thiện Phòng, ai ở đây cũng phải chừa cho sư phụ vài phần mặt mũi. Bất quá Tử Tu không để ý đến việc này nhiều lắm, thứ mà y để ý là khi nào thì mới được đứng bếp.

“Nghe nói Huệ tần cũng được lắm, chỉ cần người làm đồ ăn hợp khẩu vị của người thì người sẽ không bạc đãi người. Hơn nữa gần đây Huệ tần rất được sủng ái, nói không chừng người sẽ có cơ hội được gặp Hoàng thượng đấy.” Trình Lễ tiếp tục nói.

Khang Hy? Tử Tu đối với vị đế vương này vẫn có vài phần hảo cảm. Trước kia xem phim “Khang Hy vì hành” thì Tử Tu đã thích tấm lòng của vị Hoàng đế này đối với con dân. Bất quá lúc này thì Khang Hy chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi thôi, mấy cái phong thái đế vương gì đó chắc là còn chưa phát huy được hết.

“Vâng, con biết rồi.” Dường như nghĩ tới cái gì, Tử Tu lấy mảnh ngọc phượng hoàng trong áo ra hỏi: “Sư phụ, người từng thấy cái này bao giờ chưa?”

Trình Lễ cầm mảnh ngọc lên xem kỹ rồi lắc đầu: “Chưa thấy qua, bất quá giá trị có vẻ rất cao, người cất cho kỹ đừng để ai thấy.”

Tử Tu thất vọng “À” một tiếng, sư phụ chưa từng thấy qua “Thiên Vọng”, không lẽ vị sư phụ này và vị sư phụ kiếp trước thật sự không có quan hệ gì sao?

Nói chuyện với sư phụ xong, Tử Tu đi về phòng của mình, dùng dây thực cột mảnh ngọc lại rồi đeo lên trên cổ, cảm giác lành lạnh khi mảnh ngọc dán vào da khá là thoải mái nhưng cũng hơi kỳ dị.

Sáng sớm ngày hôm sau, có người đến dẫn Tử Tu đến Ngự Thiện Phòng, bảo là trước để cho Tử Tu quan sát xem người khác nấu nướng như thế nào. Tử Tu vô cùng hưng phấn, rửa mặt chải đầu qua loa rồi chạy theo người nọ.

Khi đến Ngự Thiện Phòng thì Tử Tu nhận ra bên trong có không ít ngự trù đang tụ tập. Tất cả mọi người đều đang rất bận rộn nấu nướng cho chủ nhân các cung.

Tử Tu ngoan ngoãn đứng quan sát, phát hiện ra sư phụ đang đứng trước bếp lò lớn nhất ở trong cùng nấu nướng. Sư phụ là ngự trù chuyên môn nấu cho Hoàng đế, ngoại trừ món ăn do sư phụ làm thì Hoàng đế không quen ăn đồ ăn người khác nấu.

Nghĩ đến đây, Tử Tu cảm thấy sư phụ rất giỏi, dù là kiếp trước hay kiếp này thì y đều thua xa.

Liên tục quan sát hai ngày, cuối cùng cơ hội của Tử Tu cũng đến. Thái giám truyền lời nói khẩu vị của Huệ tần nướng nướng gần đây không tốt, bảo Tử Tu làm vài món điểm tâm.

Tử Tu trầm tư, suy nghĩ xem nên làm món gì.

Kim Cao (1) — chua chua ngọt ngọt, tốt cho hệ tiêu hóa, màu sắc đẹp dễ, hương thơm hấp dẫn. Đúng rồi, chính là cái này.

Tử Tu tìm được những nguyên liệu tốt nhất, động tác thuần thục thêm nước đốt lửa, xung quanh có nhiều người ôm thái độ xem kịch vui đều bị tài nghệ của Tử Tu thuyết phục.

Chưa đầy nửa canh giờ, Tử Tu đã hoàn tất món ăn.

Người hầu trong cung mang Kim Cao mang đến Vĩnh Thọ Cung, Tử Tu bất an chờ đợi, đây là lần đầu tiên y nấu cho người trong cung. Mặc dù y rất tin tưởng vào tài nghệ của mình nhưng lại không nắm chắc được sở thích của Huệ tần. Cảnh tượng các chủ tử trong cung hề không vui là lỗi người ra ngoài chém trên TV thường xuyên nhảy ra trong óc của Tử Tu, y cảm thấy cứ như vậy mà chết đi thì thật sự lỗ nặng rồi.

Việc duy nhất bây giờ Tử Tu có thể làm chỉ là chờ đợi.

Tác giả có lời muốn nói: vẫn như cũ lẫn lộn câu duy trì a.

Trong lịch sử thì Huệ tần (2) đến năm Khang Hy thứ mười sáu mới được phong làm tần, tại vì trong này cần đến nên mới đẩy thời gian lên một chút.

Kim cao: 1 loại bánh được làm từ quả sơn tra, vị rất ngon, chua chua ngọt ngọt, tốt cho tiêu hóa, nhất là hợp với phụ nữ sau khi sinh. Cách làm bánh này có rất nhiều kiểu, mỗi kiểu lại có công dụng khác nhau nhưng cách đơn giản nhất tự làm được ở nhà là nấu sơn tra với tinh bột ngô để làm được bánh như hình dưới á. Bạn nào thích có thể gg để làm thử ~Huệ tần: Nạp Lạt thị (? – 1732), con gái của Lang trung Tác Nhĩ Hòa, đầu tiên được phong làm Thứ phi. Năm Khang Hy thứ 16, được phong Huệ tần, đến năm Khang Hy thứ 20 được phong Huệ phi. Sinh được hai hoàng nam: Thừa Khánh(mất sớm) và Đại hoàng tử Trục quận vương Dận Thì.

3. Chương 3: Món Ăn Thứ Ba

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời gian chờ đợi không lâu lắm, khi Tử Tu ăn trưa xong thì bên Huệ tần đã phái thái giám truyền lệnh bảo Huệ tần muốn gặp y. Theo như ngữ khí của thái giám truyền lời thì có thể thấy Huệ tần ăn Kim Cao rất ngon miệng.

Tử Tu vội vàng thay đổi y phục rồi quy củ đi theo sau tiểu thái giám đến Vĩnh Thọ Cung. Thật ra thì Tử Tu không vui cho lắm vì y vốn không muốn gặp phi tần trong cung. Trong TV nói hậu cung là nơi ăn thịt người địa phương, ý nghĩ này đã cắm rễ trong đầu óc y nên sâu trong nội tâm Tử Tu rất sợ hãi nữ nhân trong hậu cung.

Nhưng Huệ tần triệu kiến, Tử Tu không thể không đến.

“Tiểu tử ngươi vận khí thật là tốt, có thể làm ra được món ăn hợp khẩu vị của nương nương.” Tiểu thái giám đột nhiên nói một câu, ngữ khí hơi kỳ lạ, nửa kính ngạc mà nửa tiếc hận.

Tử Tu hỏi: “Không biết nương nương là người như thế nào?”

Tiểu thái giám thần bí kè sát vào tai Tử Tu, nói thầm: “Ngươi có biết vì sao nương nương phải triệu trù sư vào cung không? Bởi vì tất cả ngự trù trước kia nấu nướng cho nương nương nếu không phải bị đuổi khỏi cung thì bị chém đầu. Sau khi nương nương sinh hạ hoàng tử thì tính tình trở nên không tốt, vì vậy người cần phải cẩn thận đấy.”

Tử Tu gật đầu: “Đa tạ công công đã nhắc nhở, Tử Tu sẽ chú ý. Có chút tâm ý, xin công công nhận cho.” Tử Tu lấy một lượng bạc ra đưa cho tiểu thái giám, tiểu thái giám vui vẻ nhận lấy.

Tử Tu nghĩ bụng quả nhiên TV dạy rất đúng, bất quá tiền trên người y không có bao nhiêu. Mỗi lần đưa một lượng bạc, không biết còn phải đưa thêm bao nhiêu lần, may mà sống trong cung nên không cần phải tiêu tiền.

Chẳng mấy chốc hai người đã đến Vĩnh Thọ Cung của Huệ tần, tiểu thái giám lui ra, cung nữ dẫn Tử Tu tiếp tục đi vào bên trong. Cung nữ nọ không hề hé răng nói chuyện cho đến khi đi sâu vào trong viện mới để Tử Tu đứng lại chờ, bản thân đi vào trong bẩm báo.

Từ bên ngoài, Tử Tu nghe thấy bên trong phòng truyền ra giọng nữ rất dễ nghe. Theo như thanh âm thì người đó mới chừng mười mấy tuổi nhưng tràn đầy quý khí, hoàn toàn không nghe ra giọng điệu mà một thiếu nữ nên có.

“Nương nương tuyên người vào.” Cung nữ đi ra truyền lời, Tử Tu cúi đầu cảm ơn nàng rồi đi vào trong.

Huệ tần ngồi nghiêm trang trên kỷ trà (1), trên bàn còn đặt một đĩa Kim Cao chưa ăn hết, sau lưng nàng có hai người cung nữ đang đứng, một trong số đó chính là Hải Châu.

Tử Tu không dám nhìn chằm chằm vào Huệ tần nhưng vẫn thoáng đánh giá, Huệ tần mặc một bộ cung trang tinh mỹ màu hồng nhạt, đội kỳ đầu đính ngọc quý(2). Vóc dáng của nàng thon thả, làn da trắng nõn, dù tuổi chưa lớn nhưng tản mát ra khí chất thành thực quynh rữ.

Sau khi đi vào thì Tử Tu đứng đực một chỗ không biết nên phản ứng thế nào. Hải Châu vội ho khê hai tiếng, Tử Tu rối rắm một lúc rồi đành phải quỳ xuống.

“Nô tài tham kiến nương nương, nương nương cát tường.” Giọng nói của Tử Tu thanh thanh, tràn ngập trúc trắc của một thiếu niên.

Huệ tần “ừm” một tiếng, không cho Tử Tu đứng lên, hỏi: “Nghe Hải Châu nói, người chính là đầu bếp mới đến, tên là Lâm... cái gì?”

Tử Tu vội đáp: “Hồi bẩm nương nương, nô tài tên là Lâm Tử Tu.”

Huệ tần gật đầu: “Đúng, là tên này, Lâm Tử Tu, Kim Cao này là do người làm?”

“Hồi nương nương, là nô tài làm.” Tử Tu trả lời rất bài bản, mặc dù không ai biết là trong lòng y có bao nhiêu mất tự nhiên.

“Quả nhiên là vậy, bản cung rất thích, so với ngự trù trước kia giỏi hơn nhiều, bản cung nên thưởng cho người cái gì mới được đây?” Huệ tần khê cau hàng mi xinh đẹp. Tử Tu chưa kịp đáp lời thì chợt bên ngoài có tiếng thông báo: “Hoàng thượng giá lâm.”

Một tiếng hô khiến mọi người kinh động, Huệ tần vội vàng đứng dậy ra ngoài nghênh đón Hoàng đế, Hải Châu cũng đi theo ra ngoài, khi đi ngang qua Tử Tu thì nhẹ thở dài một tiếng. Tử Tu rất cảm kích nàng nhưng không thể cảm ơn ra miệng được.

“Hoàng thượng cát tường.” Tử Tu nghe thấy mọi người đồng thanh hô, trong đó giọng của Huệ tần có hơi cao hơn, rõ ràng lúc này Huệ tần đâu có nói với giọng này.

“Bình thân, ái phi, hôm nay tâm trạng của nàng hình như rất tốt?” Khang Hy nhìn Huệ tần tươi cười thì tò mò hỏi.

Huệ tần cười khê: “Bởi vì Hoàng thượng đến nên thần thiếp tất nhiên rất vui rồi.”

Khang Hy không đáp, đi vào trong phòng, Huệ tần một bước không rời theo sát sau lưng Khang Hy, muốn kéo tay Khang Hy nhưng không dám vì nàng vẫn chưa quên Khang Hy ghét nhất là bị người khác đụng vào.

“Ái phi, đây là...” Khang Hy thấy Tử Tu quỳ dưới đất thì nghi hoặc hỏi.

“Hoàng thượng, đây là ngự trù mới vào cung, hôm nay y làm cho thần thiếp món Kim Cao ăn rất ngon, thần thiếp đang suy nghĩ xem nên thưởng gì cho y. Hoàng thượng, người xem, chính là món này, người thử một chút nhé?” Huệ tần như hiển vật quý mang Kim Cao đưa cho Khang Hy, Khang Hy nhìn đĩa điểm tâm màu son, tựa hồ đang cân nhắc điều gì.

Một lúc sau, Khang Hy mới gấp một miếng cho vào miệng cắn thử.

Hương vị quen thuộc đánh thức ký ức đã phủ đầy bụi, cùng với, người kia.

“Tên của người là gì?” Khang Hy để nửa miếng Kim Cao còn lại xuống, nhìn Tử Tu.

Tử Tu cúi đầu đáp: “Lâm Tử Tu.” Kỳ thật Tử Tu rất hiếu kỳ với vị đế vương này. Khang Hy vốn được xem như vị Hoàng đế lỗi lạc nhất của triều đại nhà Thanh, bảy tuổi đăng cơ, tại vị gần sáu mươi hai năm, chăm lo việc nước, mở ra một thời Thanh triều phồn thịnh. Nhưng mà lúc này, Tử Tu quỳ gối trước mặt Khang Hy, không dám ngẩng đầu lên nhìn thần tượng.

“Lâm Tử Tu...” Khang Hy chậm rãi đọc ba chữ này, sau đó trên mặt lộ ra ý cười. Huệ tần kinh ngạc, trong nhận thức của nàng, Hoàng thượng rất ít khi cười, ngay cả lúc cùng nàng mây mưa cũng không buồn nhếch môi, nhưng mà lúc này, nghe thấy tên của một ngự trù thì người lại nở nụ cười.

Huệ tần nghi hoặc nhìn Tử Tu, đánh giá một lúc vẫn không nhìn ra được người này có điểm nào đặc biệt, Hoàng đế rốt cục là đang cười cái gì?

“Lâm Tử Tu, ngẩng đầu lên.” Khang Hy thu lại nụ cười, ra lệnh.

Tử Tu không hiểu gì cả ngẩng đầu lên ngây ngốc nhìn Khang Hy. Nói thế nào nhỉ, cảm nhận đầu tiên là vị Hoàng đế này so với trong tưởng tượng của y còn thành thực hơn. Cũng đúng, Khang Hy trước mặt mặc dù chỉ mới mười sáu tuổi, vẫn còn là một thiếu niên nhưng làm Hoàng đế gần mười năm, trên người Khang Hy đã có một loại khí thế uy nghiêm đặc biệt.

Tử Tu đánh giá Khang Hy, Khang Hy cũng đánh giá Tử Tu, cuối cùng, Khang Hy bảo: “Bình thân đi.”

“Tạ Hoàng thượng.” Tử Tu âm thầm thở phào, chân của y quỳ đến tê rần, quả nhiên mấy trò quỳ xuống này không phải là dành cho người mà.

“Lâm Tử Tu, Huệ tần nói đồ ăn ngươi làm rất ngon, ngươi muốn được thưởng cái gì?” Khang Hy nhìn không ra cảm xúc, nụ cười vừa rồi tựa như phù dung sớm nở tối tàn, Huệ tần thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải là mình nhìn nhầm hay không.

“Nương nương ăn ngon miệng là được rồi, nô tài không dám cầu xin điều gì cả.”

Khang Hy cau mày: “Nếu không thì như vậy đi, ái phi, đem Lâm Tử Tu này làm ngự trù chuyên dụng cho nàng, mỗi ngày chỉ cần nấu cho nàng là được rồi.”

Huệ tần vui vẻ nói: “Tạ Hoàng thượng, thần thiếp cũng muốn như vậy.”

Khang Hy gật đầu, lại hỏi: “Lâm Tử Tu, ngươi có bằng lòng làm ngự trù chuyên dụng cho Huệ tần không?”

Tử Tu đáp: “Đây là vinh hạnh của nô tài.” Y được quyền nói không à? Đương nhiên là không thể, tuy rằng trong lòng của y trăm ngàn lần không muốn. Cứ ở Ngự Thiện Phòng mới tốt, có nhiều nguyên liệu nấu ăn để cho y thoải mái sử dụng, còn có thể nhờ sự phụ chỉ dạy thêm. Chứ đi làm ngự trù chuyên dụng cho Huệ tần thì lỗ nặng, ai biết Huệ tần này ngày nào đó nổi hứng lên lôi y ra chém chứ?

“Quyết định như thế, Lâm Tử Tu, ban cho ngươi làm chính thất phẩm chuyên dụng ngự trù. Sau này ngươi chỉ cần phụ trách việc ăn uống của Huệ tần, nếu cần gì thì cứ nói với Huệ tần là được.”

“Tạ Hoàng thượng.” Tử Tu khẽ rũ mi, hàng mi thật dài che giấu đi suy nghĩ thật trong lòng.

Khang Hy nhìn Tử Tu một cái, trong lòng giống như có một con mèo đang cào đến ngứa ngáy, kỳ thật hẳn vốn muốn trực tiếp mang Tử Tu về Càn Thanh Cung nhưng lại sợ như vậy sẽ khiến cho Tử Tu đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió. Dù sao thì ở trong lòng hắn, hắn vẫn luôn nhớ đến tình cảm từ thời thơ ấu, chỉ là nhìn Tử Tu như vậy thì hình như y không nhớ gì cả.

Nghĩ đến đây, Hoàng đế cảm thấy hơi khó chịu.

Không sao cả, thời gian còn dài, một ngày nào đó sẽ làm cho tiểu tử này nhớ ra, trong mắt Khang Hy tràn ngập ý cười, ý xấu bắt đầu nổi lên.

Tử Tu hoàn toàn không biết là mình đang được thần tượng chú ý, bởi vì y hoàn toàn không biết Lâm Tử Tu trước kia từng có một chân (3) với Khang Hy. Nói là có một chân thì thực sự cũng không đúng, chỉ có thể nói là trước đây hai người đã từng gặp mặt, còn cùng nhau chơi đùa nửa ngày.

Khi đó Thuận Trị đế vừa băng hà không lâu, Huyền Diệp bảy tuổi đăng cơ, tiểu Hoàng đế cả ngày bị đại thần phiền nhiễu chán muốn chết, không ngừng tìm cách chuồn ra ngoài chơi. Rốt cục có một ngày, hắn thành công cắt đuôi được đám thái giám cung nữ mà lén lút chạy đến Ngự Thiện Phòng.

Về phần tại sao lại đến Ngự Thiện Phòng? Nguyên nhân là do hắn bị mùi thức ăn hấp dẫn nên mới chạy đến. Tiểu Hoàng đế bám trên cánh cửa sổ, nghĩ bụng không biết có nên dùng thân phận Hoàng đế mà bắt đám ngự trù nấu món gì đó cho mình ăn, lại bị âm thanh đột ngột vang lên từ đằng sau làm sợ tới mức té lăn trên đất.

Tiểu Hoàng đế khó chịu trừng mắt nhìn người mới tới, phát hiện là một đứa bé trạc tuổi mình, nam hài mở to đôi mắt sáng ngời nhìn hắn: “Ngươi là ai? Muốn ăn vụng à?”

Tiểu Hoàng đế nghĩ bụng đứa nhỏ này thật ngốc, thấy long bào trên người mà còn không biết thân phận của hần. Bất quá như vậy càng tốt, vì thế liền bảo: “Trẫm... ta là tiểu thái giám mới tới, tiểu ca ca, ngươi là người của Ngự Thiện Phòng à? Ta đói quá, muốn ăn cái gì.”

Tiểu Tử Tu vừa nghe thì liền mềm lòng, thấy một đứa bé xinh đẹp như vậy bị đói bụng thì tiểu Tử Tu cũng rất khổ sở, liền nói: “Ta là Lâm Tử Tu, sư phụ của ta là ngự trù, ngươi cứ trốn ở bên ngoài để ta đi tìm thứ gì cho ngươi ăn nha?”

Tiểu Hoàng đế nghe vậy thì liền càng thêm hăng say, bắt lấy cánh tay của tiểu Tử Tu lắc lắc: “Tử Tu ca ca, cảm ơn ngươi, ngươi đúng là người tốt.”

Tiểu Tử Tu vô cùng đắc ý, vì thế để cho tiểu Hoàng đế trốn kỹ rồi mới chạy vào trong trộm đồ. Trong Ngự Thiện Phòng có rất nhiều đồ ăn nhưng không được phép mang ra ngoài. Tiểu Tử Tu thấy trên bàn có một mâm điểm tâm màu son, liền trộm một ít Kim Cao ra cho tiểu Hoàng đế.

Tiểu Hoàng đế ăn rất ngon, còn chia cho tiểu Tử Tu ăn cùng. Tiểu Tử Tu thấy hần ăn vui vẻ thì cảm thấy mình đã làm được việc tốt.

“Đúng rồi, ngươi tên là gì?” Tiểu Tử Tu ngậm một miếng điểm tâm hỏi.

Tiểu Hoàng đế nghĩ nghĩ, trả lời: “Ngươi gọi ta là Tiểu Diệp đi.”

“A, Tiểu Diệp, ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Bảy tuổi.” Tiểu Hoàng đế đáp.

“Ta tám tuổi, vậy là ta lớn hơn ngươi rồi, ngươi phải gọi ta là ca ca.” Tử Tu cười nói.

“Được, Tử Tu ca ca, ngươi lúc nào cũng ở trong cung à?” Tiểu Hoàng đế cảm thấy Tử Tu giúp hần, gọi một tiếng ca ca cũng không hề gì.

Tiểu Tử Tu lắc đầu, tiếc nuối bảo: “Hôm nay ta được sư phụ mang vào cung, không biết sau này có còn cơ hội nữa không. Sư phụ rất nghiêm khắc với chúng ta, bất quá nếu như sau này ta thành ngự trù thì có thể tìm người chơi.”

“Như vậy nhé, ngươi cần phải cố gắng lên, ta ở trong cung chờ ngươi.” Tiểu Hoàng đế thất vọng nhìn tiểu Tử Tu, giúp tiểu Tử Tu lau điểm tâm dính bên mép.

“Ừ, ta sẽ cố gắng.” Tiểu Tử Tu cam đoan.

Nhưng đến khi gặp lại, chỉ có một mình Khang Hy là còn nhớ đến đoạn tình cảm này. Chín năm trôi qua, hần đợi được Tử Tu ca ca, lại phát hiện không cách nào quay trở lại như trước kia nữa.

Ru: cảm thấy có hơi máu cún rồi =,=Kỷ trà: đại khái là cái ghế có thêm cái bàn nhỏ đặt bộ ấm trà thôiCung trang hồng + kỳ đầu: Đây là hình của Thẩm My Trang trong hậu cung Chân Hoàn truyện, lúc này My Trang cũng đang ở tước Tần. Mỗi phi tử ở một cấp bậc thì kỳ đầu và đồ trang sức đính trên đó cũng thay đổi.Có một chân: đại khái có thể hiểu là có gian tình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuyen-chi-man-han-toan-tich>